

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3042/2020. (II. 24.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

1. Az Alkotmánybíróság a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 86. § (3) bekezdés *b*) pontja és a 6/2014. (IV. 30.) OBH utasítás alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

2. Az Alkotmánybíróság a Szolnoki Törvényszék 4.Mpkf.20.929/2015/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének a megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] Dr. Ravasz László (a továbbiakban: indítványozó) alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságnál. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján kérte a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 86. § (3) bekezdés *b*) pontja és a bíróságok perbeli képviseléről azóli szabályzatról szóló 6/2014. (IV. 30.) OBH utasítás (a továbbiakban: OBH utasítás) egésze, míg az Abtv. 27. §-a alapján a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.63/2015/8. számú végzése, valamint a Szolnoki Törvényszék 4.Mpkf.20.929/2015/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését.
- [2] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmére hivatkozott, mivel álláspontja szerint annak részelemeit (a bírósághoz fordulás és a pártatlan bírósághoz való jogát) sértette az OBH utasítás, illetve a támadott bírósági végzések.
- [3] Az indítványozót a Kúria mellett működő másodfokú szolgálati bíróság döntése nyomán a bírói tisztségből felmentették. Az Alkotmánybíróság 21/2014. (VII. 15.) AB határozatával (a továbbiakban: Abh.) megsemmisítette a szolgálati bíróság határozatát, így ennek folyományaként az indítványozót a köztársasági elnök bírónak nevezte ki. Az Abh.-ban foglaltakra tekintettel az indítványozó kártérítésre és sérelemdíjra tartott igényt, erre irányuló kérelmét azonban a Szegedi Törvényszék elnöke arra hivatkozva utasította el, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 349. § (1) bekezdése alapján nem illeti meg sem kártérítés, sem sérelemdíj. Az elnök levelében ugyanakkor arról is tájékoztatta az indítványozót, hogy igényét a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt érvényesítheti peres úton. Az indítványozó keresetének elbírálására a Szegedi Ítéltábla (a továbbiakban: ítéltábla) – elfogultság miatt – a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot (a továbbiakban: munkaügyi bíróság) jelölte ki. A munkaügyi bíróság a II–IV. rendű alperesek (a Kúria a II. rendű, az Országos Bírósági Hivatal a III. rendű és a Miskolci Törvényszék a IV. rendű alperes) vonatkozásában a keresetet – hatáskörének hiánya miatt – idézés kibocsátása nélkül elutasította.
- [4] A munkaügyi bíróság a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (a továbbiakban: Bjt.) 146. § (1) bekezdésére hivatkozott, amely kimondja, hogy mindazokban a szolgálati jogvitákban, amelyek nem tartoznak a szolgálati bíróság hatáskörébe, a közigazgatási és munkaügyi bíróság jár el. E rendelkezés alapján a munkaügyi bíróságnak az I. rendű alperessel (Szegedi Törvényszék) mint munkáltatóval szemben érvényesített kártérítési igény elbírálására van, a II., III. és IV. rendű alperessel szemben érvényesített kereseti kérelem elbírálásra viszont nincs hatásköre, mivel utóbbi nem az indítványozó mint munkavállaló és a munkáltató közötti jogvita.
- [5] A munkaügyi bíróság azt is rögzítette, hogy kijelölésére elfogultság és nem hatásköri összeütközés okán került sor, továbbá rámutatott, hogy a II-IV. rendű alperesekkel szemben érvényesített kereseti kérelem tárgyában az indítványozó választása szerint jelölheti meg a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságot. A bíróság – az indítványozó kérelme ellenére – nem tette át a kereseti kérelmet a szolgálati bírósághoz, tekintettel arra, hogy értelmezése szerint a Bjt. 101. §-a a fegyelmi vétséget megvalósító és egyben kárt okozó, vagy személyiségi jogot sértő bírói magatartás elbírálását utalja csak a szolgálati bíróság hatáskörébe. A bíróság szerint ezt

támasztja alá a Bjt. 134. §-a is, amely elkülöníti a fegyelmi vétséghez kapcsolódó és attól független igények elbírását, míg előbbit a szolgálati, addig utóbbit a rendes bíróságok hatáskörébe sorolja. A Bjt. 142. § (1) bekezdése szerint pedig a bíró a kártérítési, illetve a sérelemdíj megtérítése iránti igényét a munkáltatónál írásban érvényesíti. Ha a munkáltató a kártérítési felelősségét, illetve a sérelemdíj megfizetése iránti igényt elismeri, haladéktalanul intézkedik a kár megtérítése, illetve a sérelemdíj megfizetése iránt. A (2) bekezdés szerint pedig, ha a munkáltató a kártérítési felelősségét nem (vagy csak részben) ismerte el, a bíró az igényét bíróság előtt érvényesítheti. A munkaügyi bíróság szerint az indítványozó keresetének elbírálására a Bjt. 142. § (1) bekezdése és a 146. § (1) bekezdése volt alkalmazandó.

- [6] Az indítványozó fellebbezést terjesztett elő, amelyben kifejtette, hogy az ítéltábla elsőfokú bíróságot kijelölő végzésében foglaltakat az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatja felül, azaz nem állapíthatja meg hatáskörének hiányát. Az ítéltábla ugyanakkor nem jelölhet ki olyan bíróságot, amelynek nincs hatásköre a per tárgyalására. Álláspontja szerint a bírói szolgálati jogviszonyával összefüggésben keletkezett igényt érvényesített, így a Bjt. 145. § (1)–(2) bekezdései és 146. §-a szerint a szolgálati bíróságnak kellett volna tárgyalnia az ügyét. Úgy vélte, nem hatásköri kérdés, hogy ki tartozik kártérítési felelősséggel a II., III. és IV. rendű alperesek magatartásáért: ők maguk is, vagy csak az I. rendű alperes. Előadta végezetül, hogy a munkaügyi bíróság nem utasíthatta volna el a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül a II–IV. rendű alperesek vonatkozásában, mivel megjelölte azon adatokat, amelyek alapján a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság megállapítható lett volna.
- [7] Az indítványozó fellebbezése nyomán másodfokon eljáró Szolnoki Törvényszék (a továbbiakban: törvényszék) a munkaügyi bíróság végzését helybenhagyta. A törvényszék kifejtette, hogy az ítéltábla kizárás folytán jelölte ki a munkaügyi bíróságot a per tárgyalására, így nem volt annak akadálya, hogy az így kijelölt bíróság vizsgálja hatáskörét, és ennek során megállapítsa annak hiányát a II–IV. rendű alperesek vonatkozásában. Az ítéltábla elsőfokú bíróságot kijelölő döntése, amely szerint az I. rendű alperessel szembeni igény érvényesítésére a munkaügyi bíróság hatáskörrel rendelkezik, nem jelenti azt, és nem is következik belőle, hogy a II–IV. rendű alperessel szembeni igényérvényesítés kapcsán is a kijelölt bíróság bír hatáskörrel. Mindezek alapján a törvényszék álláspontja szerint a hatásköri vizsgálat nem jelenti azt, hogy az elsőfokú bíróság felülbírálta volna a kijelölő végzést.
- [8] A törvényszék áttekintette a Bjt. vonatkozó rendelkezéseit, és megállapította, hogy az indítványozónak az I. rendű alperessel szemben érvényesített kártérítési igénye a munkaügyi bíróság hatáskörébe tartozik, de ebben a szolgálati jogvitában is csak a munkáltatójával szembeni kereset elbírálására volt hatásköre a bíróságnak, ami egyúttal azt jelenti, hogy a II–IV. rendű alperesekkel szembeni kereset elbírálására nem volt hatásköre, lévén azok nem voltak az indítványozó munkáltatói.
- [9] Az áttétel lehetőségét is megvizsgálta a törvényszék és e körben megállapította, hogy a fellebbezésben írtakkal ellentétben – a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 129. § (1) bekezdése alapján – a II–IV. rendű alperesekkel szembeni keresetet nem lehetett volna áttenni a Szolnoki Törvényszékhez, mert az érintett alperesek egyikével szemben sem volt megállapítható az illetékessége.
- [10] A végzés indokolása azt is rögzíti, hogy a II–IV. rendű alperesek székhelye alapján mindhárom vonatkozásban más bíróság lett volna illetékes. Az indítványozó választásának hiányában a törvényszék szerint az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a Pp. 130. § (1) bekezdés *b)* pontjában foglaltakat.
- [11] Az indítványozó ezt követően fordult alkotmányjogi panaszával az Alkotmánybírósághoz.
- [12] Egyrészt – az Abtv. 27. §-a alapján – kérte annak megállapítását, hogy a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.63/2015/8. számú végzése, valamint a Szolnoki Törvényszék 4.Mpkf.20.929/2015/3. számú végzése alaptörvény-ellenes. Álláspontja szerint nem állapíthaták volna meg a hatáskör hiányát, mivel ezzel lényegében jogellenesen felülbírálták az ítéltábla kijelölő végzését. Az indítványozó úgy véli, hogy a bíróságok ezzel megsértették mind a Pp. 45. §-át, mind a Bjt. 145–146. §-ait. Ráadásul a II–IV. rendű alperesek vonatkozásában a bíróságok hatásköri problémaként kezelték a kártérítési felelősség kérdését, holott e tekintetben – az állandó bírói gyakorlat szerint – csak érdemi döntést hozhattak volna. Mindezek együttesen sértették a tisztességes bírói eljáráshoz, illetve a bírósághoz forduláshoz való jogát.
- [13] Az indítványozó azt is sérelmezte, hogy a másodfokon eljáró törvényszék nem értesítette arról, hogy milyen összetételű tanácsban fogja elbírálni a fellebbezését. Úgy vélte, hogy ezzel sérült a törvényes bíróhoz és a pártatlan ítélkezéshez való joga, mivel értesítés hiányában el van zárva attól, hogy kizárási kérelmet terjesszen elő az eljáró bírókkal összefüggésben.
- [14] Végezetül az indítványozó úgy vélte, hogy, az a körülmény, hogy a bírák munkaügyi pereiben a bíróságokat az Országos Bírói Hivatal (a továbbiakban: OBH) Jogi Képviselési Osztálya képviseli, alapvető alkotmányos-

sági és pártatlansági problémákat vet fel. Az indítványozó szerint sérti a pártatlan ítélkezéshez való jogot, hogy az OBH és elnöke perbeli képviselőként „quasi elvárást tud megfogalmazni” az eljáró bíróval szemben a döntéshozatal során. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában hivatkozott arra, hogy az OBH Jogi Képviseleti Osztálya rendszeresen készít jelentést a bíróságokat érintő perekben eljáró bírók tevékenységéről, perbeli magatartásáról az OBH elnöke számára. Az indítványozó szerint az OBH Jogi Képviseleti Osztálya által jelzett perbeli vélt vagy valós bírói jogsértések miatt az OBH elnöke bármikor utasíthatja az érintett bíró szolgálati felettesét, hogy indítson ezen bíró ellen fegyelmi vagy alkalmatlansági eljárást. Az indítványozó úgy vélte, az OBH elnöke kontroll nélkül képes szankcionálni, ha az adott ügyben eljáró bíró nem az elvártak szerinti döntést hoz, de ugyanígy – tekintettel az OBH elnökének a bírák előmenetelére gyakorolt befolyására – jutalmazhatja is az elvárásoknak megfelelően ítélkező bírókat. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában rendszerszintű alaptörvény-sértésként, és nem eseti, egyedi jellegű problémaként értékelte az OBH Jogi Képviseleti Osztálya bírák munkaügyi pereiben tanúsított perképviselését. Ezért kérte megállapítani a Bszi. 86. § (3) bekezdés b) pontja és az OBH utasítás egésze alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését.

- [15] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 57. § (2) bekezdése, valamint az Ügyrend 36. § (3)–(4) bekezdése alapján megkereste a jogalkotásért felelős minisztert és az OBH elnökét, kérve, hogy fejtsek ki álláspontjukat az indítvánnyal kapcsolatban. Mindketten eleget tettek az Alkotmánybíróság végzésében foglaltaknak. Az Alkotmánybíróság a miniszter és az OBH elnök véleményében foglaltakat az indítvány elbírálásakor figyelembe vette.
- [16] Az indítványozó az igazságügyi miniszter véleményére reagálva kiegészítette az indítványát, kifejtve, hogy miért nem ért egyet az abban foglaltakkal, álláspontját absztrakt jogesetekkel támasztotta alá.
- [17] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdéseiben meghatározottak alapján mindenekelőtt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie, ezért az Alkotmánybíróság tanácsban eljárva elsőként azt vizsgálta, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdése és a 27. §-a szerinti indítványok megfelelnek-e az alkotmányjogi panasz előterjesztésére vonatkozó, törvényben meghatározott követelményeknek.
- [18] Az indítványozó a Szolnoki Törvényszék 4.Mpkf.20.929/2015/3. számú végzését 2015. november 18-án vette át, az alkotmányjogi panaszt 2016. január 11-én az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint megállapított határidőn belül nyújtotta be. Az indítványozó a bírói döntés alapjául szolgáló eljárásban felperes volt, így érintettsége megállapítható, úgyszintén az is, hogy jogorvoslati lehetőségét kimerítette. Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörére vonatkozó alaptörvényi és törvényi rendelkezéseket, a sérelmezett bírói döntést és az alaptörvény-ellenesnek vélt jogszabályi rendelkezéseket, továbbá kifejezett kérelmet terjesztett elő azok megsemmisítésére, megjelölte az Alaptörvény megsérteni vélt rendelkezéseit, és az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét is.
- [19] Az indítványozó az OBH utasítás egésze alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését kérte, ezt az Abtv. szövege nem zárja ki, ugyanakkor az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerint akkor terjeszthető elő alkotmányjogi panasz, ha a megjelölt jogszabályi rendelkezés alkalmazásra került, és annak révén következett be az alaptörvény-ellenesség. A tárgyi ügyben megállapítható, hogy az OBH utasítás egésze nem került alkalmazásra, így az alkotmányjogi panasz e tekintetben nem tekinthető határozottnak [lásd: 3193/2014. (VII. 15.) AB végzés, Indokolás [10]–[11]].
- [20] A Bszi. 86. § (3) bekezdés b) pontja tekintetében pedig az indítvány nem tartalmaz részletes indokolást arra nézve, hogy az miért és mennyiben sérti az Alaptörvény felhívott rendelkezését, holott az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja szerint ez feltétele a határozott kérelemnek.
- [21] Mindezek alapján megállapítható, hogy az indítványnak az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti panaszt tartalmazó része nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdéséből fakadó követelményeknek, így a kérelem nem tekinthető határozottnak.
- [22] 3. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában kifogásolta azt is, hogy a Szolnoki Törvényszék nem értesítette arról, milyen összetételű tanácsban bírálja el fellebbezését. Az indítványozó álláspontja szerint az értesítés mellőzésével sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való joga, mert nem volt lehetsége jogszerű kizárási kérelem előterjesztésére az eljáró bírókkal szemben.
- [23] Az Alkotmánybíróság rámutat, hogy egyrészt a Bszi. 8. § (1) bekezdése szerint törvényes bírójától senki sem vonható el. Ezt biztosítja az ügyelosztási rend, amely megjelöli az eljárási szabályok szerint a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend alapján kijelölt bírót. A 9. § szerint az ügyelosztási rendet a bíróság elnöke határozza meg, legkésőbb a tárgyévet megelőző év

december 10. napjáig. Az ügyelosztási rend a tárgyévben szolgálati érdekből vagy a bíróság működését érintő fontos okból módosítható. A 11. § szerint pedig az ügyelosztási rendet és annak módosítását, kiegészítését az érintettekkel haladéktalanul ismertetni kell, és a bíróságon, a felek által is hozzáférhető helyen ki kell függeszteni, továbbá a bíróságok központi internetes honlapján, valamint – ha a bíróság azzal rendelkezik – az érintett bíróság honlapján közzé kell tenni.

- [24] Másrészt a végzés meghozatalakor hatályos – és így a perben alkalmazott – Pp. 16. § (2) bekezdése alapján a bíró köteles volt a vele szemben fennálló kizárási okot haladéktalanul bejelenteni a bíróság elnökének, a bejelentés elmulasztásáért vagy késedelmes teljesítéséért fegyelmi és anyagi felelősséggel tartozott. Ebben az esetben a bejelentésének elintézéséig a perben nem járhatott el.
- [25] Ha a kizárási okot a bíró nem maga jelentette be, akkor – amennyiben nem járult hozzá a kizáráshoz – abszolút kizárási ok fennállása esetén a bejelentés elintézéséig az ügyben eljárhatott, de az ügydöntő határozat meghozatalában nem vehetett részt, relatív kizárási ok esetén azonban még az ügydöntő határozat meghozatalában való részvétele sem volt korlátozott. Ha viszont önmagával szemben tett bejelentést, a bejelentés elintézéséig az általános szabályok szerint – akár abszolút, akár relatív okra hivatkozik – egyáltalán nem járhatott el.
- [26] Az indítványozó által kifogásolt lehetőség a perek észszerű időn belül való befejezését hivatott elősegíteni. Ebben az esetben is csupán azokról a kizárási indítványokról van szó, amelyeket nem a bíró terjesztett elő, hanem más, arra jogosult személy, és az érintett bíró nem járult hozzá a mellőzéséhez, azaz – akár a bejelentés alapjának hiánya, akár más ok miatt – nem tekintette magát elfogultnak. Ilyenkor külső vizsgálatra van szükség, amelyben vizsgálni kell mind a felhozott ok valóságát, mind pedig azt, hogy a bíróra ezen ok milyen hatással lehet. A vizsgálat eredményeként kerülhet sor a bíró kizáráására vagy annak megtagadására. Az pedig, hogy a kizárást kimondó döntést esetlegesen az ügydöntő határozat meghozatalát követően hozzák meg, nem jelenti, hogy ne lett volna kihatással a már lezárt ügyre. A Pp. 270. § (2)–(3) bekezdése alapján a fél kérhette a Pp. 130. § (1) bekezdés *a)–h)* pontjai alapján a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító végzés felülvizsgálatát. A Pp. 275. § (2) bekezdése szerint a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatolt felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül, kivéve, ha a pert hivatalból megszüntette, vagy ha a határozatot hozó bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, illetve a határozat meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben a törvény értelmében kizárási ok áll fenn. Ha tehát az ügydöntő határozat meghozatala után a kizárási indítvány elbírálása során megállapítást nyer a bíró elfogultsága, akkor ez elegendő alap volt a határozat hatályon kívül helyezéséhez.
- [27] Mind az ügyelosztási rend és annak megismerhetősége, mind a bírók eljárásból való kizárási tárgyköre törvényileg részletesen szabályozott volt a támadott határozat meghozatalakor, így a tárgyi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem vet fel.
- [28] 4. Az indítványozó a támadott bírósági végzéseket azért sérelmezte, mivel álláspontja szerint a bíróságok helytelenül értelmezték a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, érdemi kérdéseket hatásköri problémaként kezeltek, és ezzel megsértették a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.
- [29] Az Alkotmánybíróság már több ügyben kimondta, hogy a bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamilyeni – vélt vagy valós – jogsérelem orvoslása eszközének, ellenkező esetben az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb eszközzel már nem orvosolható {lásd például: 3145/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [55]}.
- [30] Az Alkotmánybíróság jelen ügy kapcsán is hangsúlyozza továbbá, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére van jogköre, a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára azonban már nem rendelkezik hatáskörrel {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}.
- [31] Annak elbírálása, hogy az eljáró bíróságok helyesen alkalmazták-e a hatáskör megállapítására vonatkozó eljárási szabályokat, olyan szakjogi kérdés, amelynek elbírálása a rendes bíróságok, és nem az Alkotmánybíróság feladata.

- [32] Ennek kapcsán fontos hangsúlyozni, hogy az „Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése egy processzuális alapjogot tartalmaz, amely elsősorban a bírósági eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti” {3181/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [42]}. Az Alkotmánybíróság ebből fakadóan nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy a perorvoslati bíróság jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésben állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; 3392/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [6]; 3017/2013. (I. 28.) AB végzés, Indokolás [3]; 3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]; 3098/2014. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [28]}.
- [33] Az indítványozó a fentiekben kifejtettek szerint, a támadott bírói döntésekkel kapcsolatosan nem állított olyan alaptörvény-ellenességet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.
- [34] 5. Az Alkotmánybíróság mindezeket figyelembe véve megállapította, hogy az eljárás tárgyát képező alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 26. § (1) bekezdésében, 27. és 29. §-ában szabályozott befogadási feltételeknek, ezért az indítványt az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdésének a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2020. február 11.

Dr. Juhász Imre s. k.,
helyettes tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/54/2016.

